

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Fremsendt til: Strafferetskontoret@jm.dk og jm@jm.dk

København, den 8. februar 2018

Vedrørende høring over udkast til forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere), jeres sagsnr. 2018-731-0041

Joan-Søstrene, som i over 40 år har rådgivet kvinder udsat for vold, voldtægt, incest og sexuel chikane, har med interesse læst ovenstående lovforslag og har følgende bemærkninger:

Joan-Søstrene ser det som meget positivt, at regeringen ønsker at styrke indsatsen over for dømte seksualforbrydere, så det hindres, at de igen begår overgreb. Indførelse af lovgivning, som sikrer, at domstolene får en videre adgang til at meddele seksualforbrydere forbud efter straffelovens § 236, stk. 1, og sikring af, at meddelte forbud faktisk håndhæves, vil givet bidrage hertil.

Hensynet til børns sikkerhed og ret til at leve uden overgreb vejer tungt i forslaget, og som udgangspunkt bifalder Joan-Søstrene derfor lovforslagets intentioner. Vi ser dog et meget stort retssikkerhedsmæssigt problem forbundet med forslaget. Den foreslåede adgang for politiet til uden retskendelse at måtte skaffe sig adgang til den dømtes bolig, til at undersøge boligen, breve og papirer m.v. forekommer stødende og for så vidt ganske overflødig i et retssamfund. Denne del af forslaget synes at tilsidesætte fundamentale retssikkerhedsmæssige – og grundlovssikrede – garantier for individet og er muligvis også i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fundamentale rettigheder som boligens ukrænkelighed må som udgangspunkt også gælde dømte seksualforbrydere, selv når det gælder krænkelser af børn. Her er ikke blot et hensyn til krænkeren selv, men også den pågældendes eventuelle samlever og familie. Det virker også uforståeligt, at der ikke blot, helt som i andre ransagnings spørgsmål, indhentes en dommerkendelse før ransagningen, når formålet ikke er en akut opstået situation, men blot vedrører et tilsyn.

Det er klart, at omkostningerne ved at føre det foreslåede tilsyn vil øges ved, at tilsynets adgang skal forelægges en domstol, men fundamentale retsgarantier tilsiger, at der ikke indføres lovgivning som den foreslåede uden, at der også henses til den dømtes retssikkerhed.

I forbindelse med lovforslaget skal vi benytte lejligheden til at gøre opmærksom på, at der i udstrakt grad mangler forebyggende og hjælpende bistand til ofrene for de krænkelser, som forslaget vedrører. Det gælder både i forbindelse med politiet og retssystemets behandling af sagen, hvor der er et behov

for bedre koordination, som ikke bør overlades til at blive varetaget af ofrenes pårørende. Efterfølgende er der et stort behov for tilgængelig adgang til individuel, helhedsorienteret og sammenhængende hjælp samt effektiv beskyttelse imod yderligere krænkelser. Danmark er et rigt velfærdssamfund, der bekender sig til ligestilling og demokrati, så man kunne tro, at det allerede er en del af den sociale service, men det er langt fra altid tilfældet.

Der mangler behandlingstilbud for de senfølger, som voksne ofre for seksuelle krænkelser i barndommen ofte lider under. Ventetiden på de eksisterende tilbud er oftest lang, og erfaringerne fra Joan-Søstrenes rådgivning viser, at der ofte ikke findes passende tilbud tilgængeligt. Der er behov for at etablere et samlet overblik fra nationalt niveau og en handlingsplan, som omfatter både de regionale senfølgecentres indsats, den kommunale indsats, den psykiatriske indsats og ikke mindst organisering af en fagligt baseret sekundær forebyggelse imod yderligere krænkelser. Vi vil i den forbindelse nævne Landsforeningen SPOR's nylige gennemgang af status pt. for de offentlige forpligtelser og indsatser overfor voksne med senfølger efter seksuelle overgreb i barndommen, hvori der peges på nødvendigheden af, at der laves en national handlingsplan for voksne med senfølger af seksuelle overgreb ([link til SPOR's rapport](#)).

I forlængelse af dette udgør politiets manglende indsats overfor voldsudsatte kvinder én af de alvorligste anbefalinger i den nyligt udkomne rapport om Danmarks efterlevelse af Istanbulkonventionen (Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet). Den internationale ekspertgruppe GREVIO konkluderede, at politiets forvaltning af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning er i strid med konventionen, fordi politiet næsten ikke bruger de muligheder, der er for at beskytte og hjælpe voldsudsatte kvinder ved alvorlig parforholdsvold.

Det er efter Joan-Søstrenes opfattelse nødvendigt at etablere interventionskontorer i alle politikredse, der kan sikre praktisk og psyko-social opfølgning til parterne i sager om alvorlig parforholdsvold, når politiet har gjort deres. Et pilotprojekt er blevet gennemført med succes i Østjyllands politikreds i en toårsperiode fra 2012-2014, der omfattede tilfælde af politirapporteret vold i hjemmet, finansieret af satspulje. Så vi har altså både viden og praktiske erfaringer, men på trods af dokumenteret positive resultater blev initiativet lukket, da satspuljen udløb.

Vi står naturligvis til rådighed med yderligere oplysninger eller bemærkninger, såfremt det ønskes.

Med venlig hilsen

Joan-Søstrene